

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

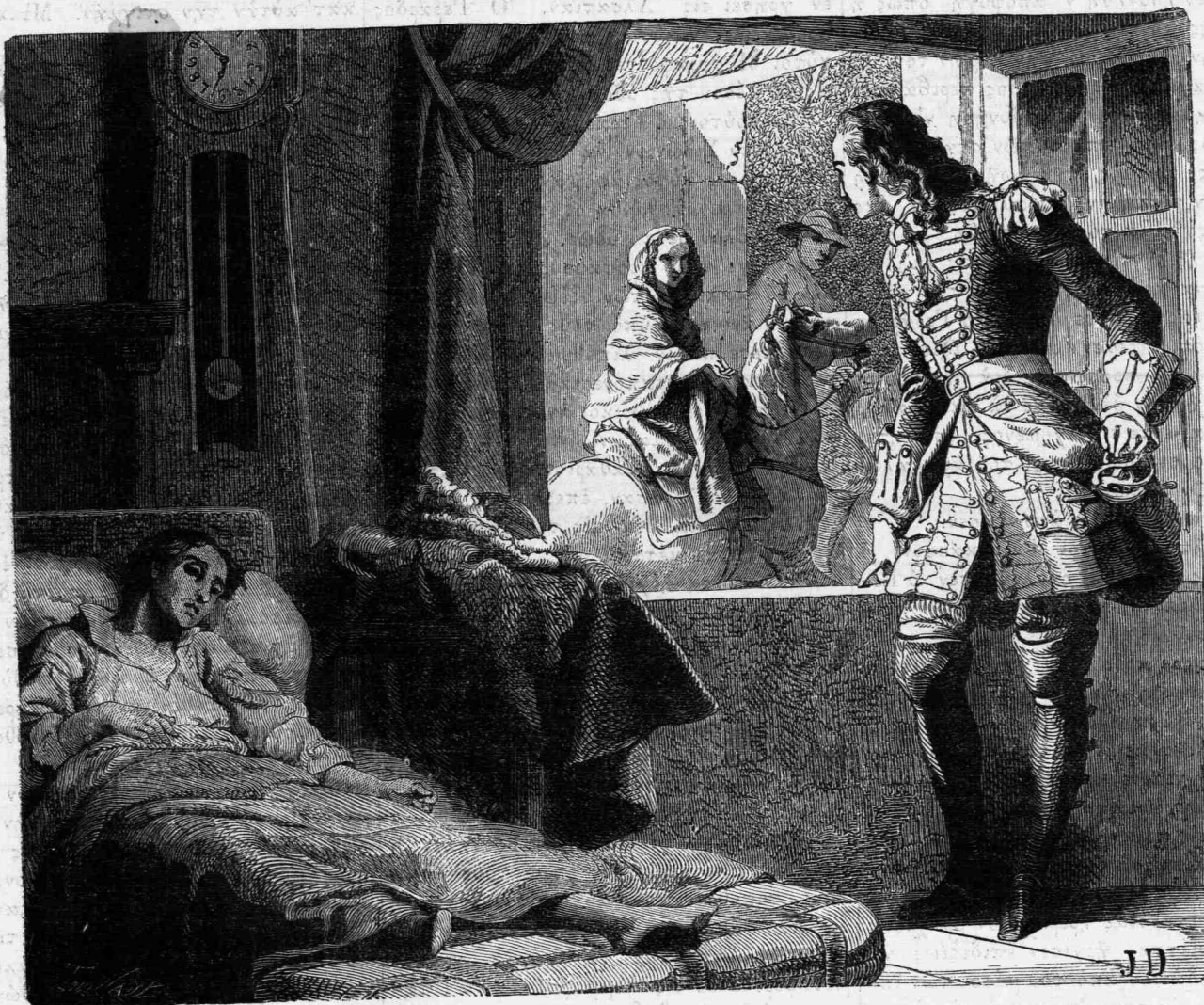
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Διδώπου. (συνέχεια). — Ἰουλίον Κλαρετῆ: Η ΣΗΜΑΙΑ, ἔργον στεφθέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μετὰφρασίς Ι. Δ. Ζ. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀπηύθυνεν αὐτῷ διὰ τῆς κεφαλῆς χαριέστατον χαιρετισμόν. (σελ. 770).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

— Λοιπόν, κύριε; ἡρώτησεν ἡ Ἀντωνιέττα ἐναγωνίως.

— Λοιπόν, κυρία μου, μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ κύρ Σιδώνιος εἶνε πολὺ ἄσχημα.

— ὦ Θεέ μου!

— Μὴ φοβεῖσθε! . . . προσπαθήσατε νὰ ἐξέλθετε ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ ἴδῃτε.

— Ἐπροσπάθησα, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Πράγματι· ἡ θυρὶς εἶνε σφηνωμένη· ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω νὰ τὴν ἀνοιξῶ.

Καὶ ὁ νέος ἐξέβαλε τὸν τελαμῶνα τοῦ ξίφους, ὃν ἀνήρτησεν ἀπὸ τῆς ἀστράβης τοῦ ἵππου τοῦ προσδεδεμένου εἰς ἐν δένδρον· ἀνύψωσε τὰς ἐκ λευκοῦ λινοῦ ὑφάσματος χειρίδας του, ἀφείλε τὰ χειρόκτια του καὶ ἤρχισε μετὰ θάρρους ν' ἀ-

φαιρῇ διὰ τῶν λευκῶν χειρῶν του τὸν πηλὸν ἐκ τῆς θυρίδος.

— ὦ, κύριε, σὰς παρακαλῶ! εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα εὐσπλαγχνισθεῖσα αὐτόν.

— Ὁ Γεράρδος ἐσταμάτησε τὸ ἔργον του.

— Ὑπάρχει ἴσως ἐν ἄλλῳ μέσῳ, εἶπεν· εἰσθε λεπτοφυῆς καὶ ἐλαφρά, κυρία, καὶ δύνασθε νὰ διέλθῃτε εὐκόλως διὰ τῆς θυρίδος... ἂν σὰς βοηθῶ καὶ ἐγὼ ὀλίγον . . . Διστάζετε; . . . Ἐχετε δίκαιον . . . Περιμένετε, περιμένετε! . . . θὰ ἀφαιρέσω γρήγορα ὅλο αὐτὸ τὸ χῶμα.

— "Οχι, κύριε" θα περιμένω έως ότου προσκαλέσητε κανένα χωρικόν να τὸ ἀφαιρέσῃ μὲ τὴν σκαπάνην, διὰ νὰ μὴ λερωθῇτε . . .

— Κυρία, δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ περιμένωμεν· ἂν κατὰ δυστυχίαν οἱ ἵπποι ἀνεγερθοῦν, θὰ συντριβοῦν τὰ πάντα.

— Θὰ διέλθω λοιπόν, κύριε, διὰ τῆς θυρίδος, εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν ἡ Ἀντωνιέττα ἀποφασιστικῇ.

Καὶ ἠγέρθη ὀρθία ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

— Ἰδοὺ ὁ τρόπος, κυρία· εὐαρεστήθητε νὰ ἐκτείνητε τοὺς βραχίονάς σας καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς σύρω ἔξω· εἰμαι δυνατός, μὴ φοβήσθε ποσῶς.

Ἡ νεῆνις ἠρυθρίασε καὶ ὁ νέος ἐπίσης. Ἐτείνε δειλῶς τοὺς βραχίονας νέουσα χαμαί, ἐκεῖνος δ' ἐπλησίασε καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῶν ὤμων τὴν ἀνῆρπασεν, ὥς νὰ ἦτο σκιά διαφανής. Ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ ὅπως ἡ παρεια τῆς Ἀντωνιέττας κατὰ τὴν κίνησιν ἐκείνην προσψύσῃ τὴν κόμην του, οἱ δὲ δύο βραχίονες τῆς νεάνιδος περιβάλλωσι τὸν τράχηλόν του· δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ ὅπως ἐν τῇ ἐπαφῇ τῶν στηθῶν τῶν ὀδυροῦν παλμὸς τῆς ζωῆς παραγάγῃ ἠλεκτρικὸν τιναγμὸν εἰς ἀμφοτέρων τὰς καρδίας· τὸ αἷμα τότε ἀπεσύρθη ἐκ τῶν παρειῶν τῆς Ἀντωνιέττας, ἥτις ἐκλονίσθη καὶ ἠναγκάσθη νὰ στηρίξῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἀμάξης, τότε δὲ καὶ ὁ Γεράρδος ἡσθάνθη ὅτι ἔτρεμεν αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν, ἣν δὲν ἔσχε νὰ καταβάλλῃ.

— Τώρα, εἶπε συνερχόμενος, ἐσώθητε, κυρία, θὰ φροντίσω δὲ περὶ τοῦ ἀμαξήλατου καὶ τῶν ἵππων.

Ἡ Ἀντωνιέττα δὲν ἀπήντησεν.

— Οἱ ἵπποι αὐτοὶ θὰ σκάσουν· ὁ κλοιὸς τοὺς πνίγει, ἐξακολούθησεν ὁ Γεράρδος· οἱ ἱμάντες τοὺς πληγώνουν· πρέπει νὰ κοπῶν.

Προὔχωρησε πρὸς τὸν χάνδακα μὲ ἐν μαχαίριον ἀνὰ χεῖρας, ἐνῷ οἱ ἵπποι ἐξακολούθουν νὰ λακτίζωσιν.

— Κύριε, κύριε! θὰ σᾶς σκοτώσουν! ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις κρατοῦσα αὐτόν.

— Μὲ φυγχοῦτε, κυρία, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴδωμεν εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκειται ὁ ταλαίπωρος ὅστις εἶνε ἐκεῖ ὑποκάτω· ἐπιτρέψατέ μοι . . .

Καὶ ἀπομακρύνας ἥρπασεν ἐπιδεικνύων νὰ σύρῃ τὸν Σιδώνιον ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν ἵππων. Χάρις εἰς τὴν ρώμην καὶ τὴν ἀπαθείαν του, κατάρθρωσε νὰ τὸν σύρῃ, ἐπιθέτων δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ χωρικοῦ.

— Εἶνε μόνον λιποθυμημένος, εἶπε· δόξα σοι ὁ Θεός! τώρα ἄς ἴδωμεν τοὺς ἵππους.

Καὶ κόπτων τοὺς ἱμάντας, τοὺς χαλινούς, τὰ λωρία, ἀπέδωκε τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰ ζῶα, ἅτινα ἐγερθέντα, ἀνεκινήθησαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν μετὰ χρεμετισμῶν χαρμῶδυνων.

Εἶτα, χωρὶς οὐδὲν νὰ τοῖς εἶχε συμβῇ, ἤρχισαν νὰ κατατρώγῃσι γενναίως τὴν

παρὰ τὰ χεῖλη τοῦ χάνδακος φουμένην χλόην.

— Ὡς πρὸς τοὺς ἵππους, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐγγυῶμαι ὅτι εἶνε ἀβλαβεῖς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ δυστυχὴς ἀμαξήλατός σας Σιδώνιος ἔχει σπασμένα δύο ἢ τρία πλευρά. Ἄν θέλετε νὰ περιμένητε ἐδῶ, κυρία, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, θὰ ἱππεύσω καὶ θὰ ὑπάγω εἰς τὰ περίεξ πρὸς ἀναζήτησιν ἐνὸς χειρουργοῦ δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἕνα ἀμαξοπηγὸν καὶ κανὲν τονωτικὸν διὰ σᾶς, ἐπειδὴ εἰσθε πολὺ ὠχρά.

Εὐθὺς ὥς ἐλάλησεν ὁ Γεράρδος περὶ τῆς ὠχρότητός της πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ αὕτη παραχρῆμα ἠρυθρίασεν. Ἐθετεν ἤδη τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, ὅτε, ἐκ τῆς καμπῆς τῆς πλαγίας ὁδοῦ, ἐφάνησαν διερχόμενοι τέσσαρες χωρικοί, κομίζοντες ἄχυρον ἐφ' ἐνὸς τῶν στενῶν καὶ μακρῶν ἐκείνων ἀμαξίων τῶν ἔτι καὶ νῦν ἐν χρήσει εἰς Ἀλσατίαν. Ὁ Γεράρδος προσεκάλεσεν αὐτοὺς διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς, αὐτοὶ δὲ στραφέντες ἄφησαν τὸ ἀμάξιον εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ καὶ προσέδραμον.

Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος κατῴρθωσε νὰ κάμῃ τὸν Σιδώνιον νὰ συνέλθῃ· ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος αὐτός, ἀφοῦ ἀνέκτισε τὰς αἰσθήσεις του, ἡσθάνθη ὀξύτερον τὸ ἄλγος του, μὲ ὅλον δὲ τὸ ὕδωρ, δι' οὗ ἡ νεῆνις κατέβρεχε τοὺς κροτάφους του, καὶ μὲ ὅλον τὸ φιαλίδιον τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἀνοιχτὸν ὑπὸ τοὺς μυκτῆράς του, ἐπανάπεσε πάλιν λιποθυμῶς, ἀφοῦ ἐξέφερε μακρὰν παραπονετικὴν κραυγὴν.

Οἱ τέσσαρες χωρικοὶ ἀνέσταν ἀπὸ τοῦ χάνδακος τὴν ἀμάξαν, ἥτις ἦτο ἀκόμῃ ἱκανὴ νὰ κινηθῇ, ἐκαθάρισαν τοὺς ἵππους, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσαν, ἐπερίμενον μήπως ἐπέλθῃ καμμία ἰδέα εἰς τὸν Γεράρδον ἢ εἰς τὴν Ἀντωνιέτταν.

Ἀλλ' αὕτη ἤρχισε νὰ θρηνῇ.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Γεράρδος, εὐαρεστήθητε νὰ μοι ἐκφράσητε τὰς διαθέσεις σας καὶ νὰ μοι δώσητε τὰς διαταγὰς σας· πρὸ πάντων δὲ ἄς φροντίσωμεν νὰ μετακομίσωμεν τὸν πληγωμένον εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον.

— Ναί, κύριε, ναί, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα, ὅπως τεθορυβημένη.

— Λοιπόν, φίλε μου, προσέθηκεν ὁ Γεράρδος ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς χωρικοὺς, τοποθετήσετε αὐτὸν τὸν δυστυχῆ εἰς τὴν ἀμάξαν καὶ ζεύξατε εἰς αὐτὴν ἕνα μόνον ἵππον μὲ τὰ σχοινία, νὰ τὸν μεταφέρετε δὲ εἰς Δομμαρτέν. Νά! πάρετε κ' ἕνα λουδοβίκειον, ἐκ τοῦ ὁποῦ τοῦ ἡμῖς θὰ δώσετε εἰς τὸν κούρεα διὰ τὰς πρώτας περιποιήσεις, ἐγὼ καὶ ἡ κυρία θὰ σᾶς ἀκολουθήσωμεν σιγά-σιγά! Ἐμπρός!

Ἡ ἀμάξα ἀπῆλθε βραδέως ὑπὸ τὴν συνοδίαν τῶν τεσσάρων ἀνδρῶν. Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα ἀπέμειναν μόνοι εἰς τὴν ὁδόν.

— Λοιπόν, κυρία, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἀπεφασίσατε τίποτε; . . . συνήλθετε ἐντελῶς; Δὲν ἀπαντᾶτε ἡ συγκίνησις σᾶς στενοχωρεῖ! Φοβεῖσθε ἴσως διὰ τὴν ζωὴν τοῦ δυστυχικοῦ Σιδωνίου . . . Λυπεῖσθε

διότι δὲν δύνασθε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας ἐφ' ἀμάξης; . . . θὰ ἐπιστρέψετε βέβαια εἰς τὴν κατοικίαν σας . . . Μήπως φοβεῖσθε ὅτι ἐνεκα τῆς βραδύτητος θ' ἀνησυχῇ ἡ κυρία μήτηρ σας . . . ἢ . . . ὁ σύζυγός σας; . . .

Τὰς ἀβρόφρονας ταύτας ἐρωτήσεις τοῦ Γεράρδου διέκοψαν λυγμοὶ τῆς νεάνιδος.

— Σᾶς ἰκετεύω, κυρία! ἀνέκραξεν· ὁμιλήσατε! Ἐλπίζω ὅτι δὲν σᾶς δυσηρέστησα ἀκουσίως. Εἴπατέ μοι ταχέως ποῦ πρέπει νὰ σᾶς συνοδεύσω, ἢ ἂν ἐπιθυμῇτε νὰ σᾶς ἀφήσω.

— Ὡ, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα ἀπομασσουσα τὰ δάκρυά της, τί θὰ γείνω ἂν μὲ ἀφήσετε μόνην; . . . Δὲν γνωρίζω ἄλλον εἰς τὸν κόσμον παρὰ ἕνα μόνον, καὶ αὐτὸν τὸν ἀπεκόμισαν πρὸ ὀλίγου τετραυματισμένον, ψυχορραγούντα . . . Ἰσως εἶνε νεκρὸς ὁ Σιδώνιος κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Μὲ κυττάζετε μετ' ἐκπλήξεως, κύριε! καὶ ὅμως σᾶς εἶπα ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν γνωρίζετε ἄλλον παρὰ τὸν Σιδώνιον; . . . Καὶ οἱ γονεῖς σας;

— Δὲν ἔχω γονεῖς.

— Τοὺς ἐχάσατε;

— Οὐδέποτε τοὺς ἐγνώρισα. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐνομίζα ὅτι εἶχα μητέρα. Μία γυνὴ μὲ ἀνέθρεψεν· οὐδέποτε μ' ἐγκατέλειπεν. Εἰς τὰς μερίμνας αὐτῆς ὀφείλω τὰς ὀλίγας μου γνώσεις· αὐτὴ μ' ἐδίδαξε νὰ προσεύχωμαι εἰς τὸν Θεόν· αὕτη μοι ὁμίλησε περὶ τοῦ κόσμου, τὸν ὅποιον οὐδέποτε εἶδα. Διότι κατωκοῦμεν εἰς μικρὰν οἰκίαν, παρὰ τὰς ὑπηρείας τῶν ὀρέων τῆς Ἀργόννης, εἶχομεν δὲ ὡς ὑπηρετρίαν μίαν χωρικήν, ἀδελφὴν τοῦ νέου αὐτοῦ τοῦ Σιδωνίου, ὅστις ἐπίσης εἶνε ὑπηρετῆς μας. Ἐγὼ ἡλικίαν δέκα ἐπτὰ ἐτῶν, μοῦ φαίνεται, καθ' ὅλον δ' αὐτὸ τὸ διάστημα οὔτε τέσσαρα ξένα πρόσωπα δὲν εἶδα. Ἡ γυνὴ, ἥτις μ' ἀνέθρεψεν, ἡσθάνησε πρὸ δεκαπέντε περιποῦ ἡμερῶν. Εὐθὺς ὥς ἡσθάνθη τὴν ἀσθένειάν της, ἔγραψεν εἰς Παρισίους· εἰς ταχυδρόμος ἔφθασεν ἐγκαίρως, καὶ εὖρε ψυχορραγοῦσαν τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλουν μητέρα μου. Πρὶν ἀποθάνῃ, καύσασα τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ὁ ταχυδρόμος ἐκόμισε πρὸς αὐτήν, διέταξε τὸν χωρικόν, τὸν Σιδώνιον, νὰ ἐνοικιάσῃ μίαν ἀμάξαν καὶ νὰ μὲ μεταφέρῃ εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν εἰς Μεζιέρην· ἀκολουθῶς ἀπέθανε, μὲ παρέλαβε δὲ ὁ Σιδώνιος εἰς τὴν ἀμάξαν. Μετεβαίνομεν εἰς τὸ μοναστήριον, ὅταν σεῖς μ' ἐσώσατε καθ' ὁδόν. Ἄν ὁ δυστυχὴς Σιδώνιος ἀποθάνῃ, δὲν γνωρίζω κανένα ἄλλον, καὶ καθὼς βλέπετε, κύριε, θὰ μείνω μόνη εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ Γεράρδος ἔμεινε σκεπτικὸς, ἐκπληκτος, δι' ὅσα ἤκουσεν. Ἐλάβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν νεάνίδα καὶ τὴν ὠδήγησε νὰ καθήσῃ ἐπὶ ὑψώματος, ἐφ' οὗ ἔστρωσε τὸν μανδύαν του. Εἶτα καθήσας καὶ αὐτὸς πλησίον της:

— Πολὺ σκοτεινὸς εἶνε ὁ βίος σας! εἶπεν. Κάτι μυστήριον κρύπτεται εἰς ὅλα

αὐτὰ ἢ κάποια συμφορά. Καὶ σεῖς ἐπίσης θὰ τὸ ἐσκέφθητε, δὲν εἶνε ἀληθές, δεσποινίς;

— Βέβαια.

— Καὶ δι' αὐτὴν τὴν γυναῖκα λυπεῖσθε; αὐτὴν θρηνεῖτε;

— Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνω ἀπαθὴς μετὰ τὴν ἀπώλειαν τόσοι μακρῆς συνηθείας. Ἐν τούτοις, ὑπῆρξα τόσοι ἀτυχῆς, τόσοι κακοπαθείας ὑπέστην κατὰ τὰ πρῶτα παιδικὰ μου ἔτη, ὥστε ἡ ἀνάμνησις τῶν δεινῶν μου ὑπῆρξε πάντοτε ἀκοίμητος, διετέλεσα δὲ πάντοτε ψυχρὰ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἣν ἀπεκάλουν διὰ τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματος τῆς μητρός.

— Σὰς κακομεταχειρίζετο;

— Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε πολλὰκις κατόπιν, ἐνθυμουμένη τὰ μανιώδη βλέμματα τῆς γυναίκος αὐτῆς, τὸ διαρκὲς μῖσος, τὸ ὅποιον ἐδείκνυε πρὸς ἐμέ, τοὺς ραβδισμούς, τὰς κακοπαθείας, εἰς αὐτὴν μετέβαλλεν, ἐνῶ ἤμην ἀσθενὲς παιδίον, ἐσυλλογίσθη μήπως εἶχε πρόθεσιν νὰ με θανατώσῃ διὰ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς. Βραδύτερον ὅμως τὸ ὄμμα τῆς ἐπραϋνῆ· εἶχον ἤδη αὐξηνηθῇ, εἶχον ὑποστῇ τὸ παρελθὸν μετὰ καρτερίας, ἐξ ἧς εἶχεν ἴσως συγκινηθῇ, τότε δὲ αὐτὴ μ' ἐδίδασκεν ἀνάγνωσιν, μ' ἐδίδασκε τὰ στοιχεῖα ὅλων τῶν γνώσεων, ὅσας καὶ αὐτὴ εἶχε καὶ μετέβαλλεν εἰς μαθήματα, ἅτινα μοι παρέδιδε γέρον ἱρλανδοῦς ἐφημέριος, ὁ πλησιέστερος ἡμῶν γείτων, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρεσβυτέρου ἀπέχετο μίαν λεύγαν ἀπὸ τὴν κατοικίαν μας. Παρεκτός τούτου προσεπάθει ἐνίοτε νὰ μοι ἐμπνεύσῃ αἰσθήματα ὑπέρτερα τῆς κοινωνικῆς μας καταστάσεως. Μοῦ ἐπανελάμβανε συχνὰ ὅτι ὁ Θεὸς κάμνει θαύματα, ὅτι αὐτὸς ἐξήγαγε τὸν Ἰωσήφ ἐκ τῆς ἀφανεῖας καὶ τὸν κατέστησε μέγαν καὶ ἰσχυρόν. Μετὰ τὰ ῥῶτα δὲ πῶς θὰ συμπεριφερόμην πρὸς αὐτὴν, ἐὰν ἡμέραν τινὰ ἤθελον καταστῇ πλουσία καὶ ἐνδοξος. Ἐν τούτῳ προσεπάθει νὰ δεικνύῃ πρὸς ἐμέ πλείονα ἐκτίμησιν, ἐνίοτε δὲ με ἀπεκάλει καὶ δεσποινίδα. Ἐνδυμασίᾳ μου δὲν ὁμοιάζε με τὴν τῶν παιδίων τῶν χωρικῶν, ἅτινα ἐνίοτε ἔβλεπον. Ἐφερον πάντοτε ἐνδύματα καθαρὰ, πάντοτε δὲ μ' ἐπεριποιούντο καλῶς. Εἰς τὴν οἰκίαν πάντοτε ἔβλεπα χρήματα, πολὺ περισσότερα ἀπὸ τ' ἀπαιτούμενα διὰ τὰς δαπάνας.

— Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν σὰς ὁμίλησε ποτὲ περὶ τῶν γονέων σας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐννοήσητε τίποτε;

— Οὐδέποτε.

— Θὰ φέρετε βεβαίως ἐν ὀνομα, ἐν τούτοις... ποῖον, ἂν ἐπιτρέπετε;...

— Καλοῦμαι Ἀντωνιέττα.

— Ἀπλῶς;...

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ νεῆνις. Διὰ τί;

— Διότι καθεὶς συνήθως φέρει δύο ὀνόματα, δεσποινίς, τὸ ἰδικόν του καὶ τῶν γονέων του.

— Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔχω γονεῖς! ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Ἀντωνιέττα.

Ὁ Γεράρδος προσήλωσεν ἐπὶ τῆς νεανίδος βλέμμα ἐταστικώτατον. Αὕτη κατ'

ἀρχὰς τὸ ὑπέμεινε ἀπτόητος· ἔπειτα ὁμῶς ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐμάντευσεν ὅτι τὸ βλέμμα τοῦ νέου, ἀφοῦ ἐβολιδόσκοπῃσε τὴν ψυχὴν, ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἐξήταξε μόνον τὴν καλλονήν.

— Δὲν εἶπετε, ἐπανελάβετο ὁ Γεράρδος, ὅτι ἀπὸ τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας δὲν ἐδέτε κανένα;

— Τέσσαρα ἢ πέντε ἄτομα μόνον, τὸν γέροντα ἐφημέριον, τὴν σύζυγον ἐνὸς εὐπατρίδου, ἧτις ἐνίοτε μὰς ἐπισκέπτετο, καὶ δύο τρεῖς ξένους διελθόντας.

Σιγὴ ἐκ νέου ἐπεκράτησεν ἣν καὶ αὖθις διέκοψεν ὁ Γεράρδος.

— Καὶ εἰσθε νύχταριστήμενη; τὴν ἠρώτησεν.

— Ὅχι ἐντελῶς, ἐπειδὴ ἀκόμη λυποῦμαι, ἐνθυμουμένη τὸν θάνατον τῆς παιδαγωγοῦ μου. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἡ λύπη μου θὰ παρέλθῃ, διότι δὲν εἶνε βαθεῖα, ἐπειδὴ δὲ μεταβαίνω εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν, ὅπου θὰ εὕρω συντρόφους, ἐπειδὴ θὰ εὕρεθῃ μετὰ μίαν κοινωνίαν καὶ θὰ διδασκῶ ὅσα ἀγνοῶ, ἐπειδὴ σκοπεύω νὰ ἐκλέξω μετὰ ὅλων ἐκείνων τῶν κυριῶν τὴν ὠραιότεραν καὶ τὴν καλλιτέραν διὰ νὰ καταστήσω αὐτὴν ἐπιστήθιον φίλην μου, θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη καὶ πολὺ εὐτυχής!... Διότι κανεὶς ἕως τώρα δὲν με ἠγάπησεν!

Ὁ Γεράρδος ἠγέρθη, ἀφοῦ ἐκύτταξε καὶ πάλιν μετὰ θλιβεροῦ θαυμασμοῦ τὴν τελεῖαν ἐκείνην καλλονήν, τὴν ὅποιαν τὸ μοναστήριον ἔμελλε νὰ καταπῇ.

— Ἐὰν ἦσθε δυσχερῆς, ἐὰν ἐνομιζέτε ἐαυτὴν δυστυχῇ, εἶπεν, ἤθελον σὰς προτείνει, δεσποινίς, ἀφοῦ εἰσθε πάντῃ ἐλευθερά, νὰ σὰς ὁδηγήσω πρὸς τὴν μητέρα μου. Ἡ κατοικία μας ἀπέχει ἐπὶ τέσσαρα μίλια ἀπὸ ἐδῶ. Ἡ μήτηρ μου κατοικεῖ μόνη τῆς ἀπεχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς σήμερον τὸ πρῶτ' μεταβαίνων εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ στρατόν· θὰ εὕρετε παρ' αὐτῇ τὴν συντροφίαν τὴν ὅποιαν ἐπιθυμεῖτε· θὰ εὕρετε τὴν φίλην τὴν ὅποιαν ὀνειροπολεῖτε, διότι καμμία γυνὴ εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶνε ὠραιοτέρα καὶ ἀγαθωτέρα τῆς μητρός μου.

Καὶ εἰσῆλθεν ἀναμένων τὴν ἀπάντησιν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ νεῆνις, καὶ σὰς εὐγνωμονῶ, ἀλλὰ με ἀναμένουν εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν, ὅπου ὁ ἀτυχῆς Σιδώνιος διετάχθη νὰ με φέρῃ.

Ὁ Γεράρδος προσέκλινε καὶ δὲν ἐπέμεινε περισσότερον.

— Τότε, δεσποινίς, εἶπε, πρέπει ἂν αἰσθάνεσθε δυνάμεις ἐπαρκεῖς πρὸς τοῦτο, νὰ προφθάσωμεν τὴν ἀμαζαν διὰ τῆς ὁποίας μετεκομίσθη ὁ ἀμαζηνιάτης σας εἰς τὸ χωρίον... Σὰς προειδοποιῶ ὅτι εἶνε μακρὰν, ἀπέχει σχεδὸν μίαν λεύγαν.

— Δὲν πειράζει, περιπατῶ, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα.

Ὁ Γεράρδος ἔλαβεν ἐκ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον καὶ παρηκολούθησε τὴν νεανίδα διευθυνομένην πρὸς τὸ χωρίον.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς τὸν νέον αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ ταγματάρχης.

— Ὅπως καὶ εἰς τὸν ἐαυτόν μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δορζέρ· καὶ τόσοι μάλιστα, ὥστε σκέπτομαι νὰ τὸν κάμω καὶ συνεταῖρόν μου.

— Πῶς ζῇ ἐδῶ εἰς Παρισίους;

— Πολὺ τακτικὰ καὶ ἐργατικά. Κατένεα δὲν βλέπει.

— Ὡ! δὲν τὸν κατηγορῶ. Πληροφοροῦμαι, ἀφοῦ θέλετε νὰ μάθετε τὰς ιδέας μου.

— Ναί, ἐσκέφθη, καὶ τότε βλέπω ὅτι προτιμότερον νὰ μὴ γίνῃ γνωστὴ ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ. Μικρὰν ζημίαν ἔχω ἐγὼ πενήτοντα χιλιάδων φράγκων, ἐνῶ σεῖς μᾶλλον ἐνδιαφέρεσθε νὰ γνωρίσετε τὸν ἐνοχόν. Θὰ ἐνεργήσω κατὰ τὰς κρίσεις σας, οὐδὲν θὰ ἀποκαλύψω εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ θὰ σὰς βοηθήσω ὅσον δυνατὸν περισσότερον. Ὁ ταμίας μου εἶνε πολὺ ἐχέμυθος καὶ ἐστὲ βέβαιος πῶς θὰ τὸ κρατήσῃ μυστικόν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν γραμματέα μου, δὲν τὸν ὑποθέτω ἱκανὸν νὰ διαδώσῃ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν.

— Ἐγώ, ἄλλως τε, δύο ἢ τρεῖς ἐρωτήσεις θὰ τοῦ ἀπευθύνω, χωρὶς νὰ τοῦ κάμω λόγον διὰ τὸ κιβωτίδιον. Ἄν καὶ πιθανόν νὰ τοῦ εἰπῇ ὁ ταμίας σας περὶ τίνος πρόκειται.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐφάνη ὁ Βινιόρ λιάν συγκεινημένους.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δορζέρ.

— Δὲν τὸν εὕρηκα, ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Ἐξῆλθε καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ, ἀναμφιβόλως.

— Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, κύριε, ἀνεχώρησε.

— Τί! ἀνεχώρησε;

— Μάλιστα, κύριε, χθὲς βράδυ, κατὰ τὰς ἑνδεκα καὶ μισή. Ὁ θυρωρὸς του εἶδε νὰ περάσῃ μ' ἓνα σάκκον τοῦ ταξιδίου. Ἀφῆσεν εἰς τὸ δωμάτιόν του σχεδὸν ὅλα του τὰ ἐνδύματα.

— Ἰδοὺ ἀναχώρησις, ἡ ὁποία ὁμοιάζει πολὺ μετὰ τὴν, παρετήρησεν ὁ κύριος Βορισώφ.

— Πράγματι, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δορζέρ. Ὁ ἀθλιὸς ἐφυγεν, ἀφοῦ μ' ἐχλεύεψε. Δὲν θὰ ἐπέλασε ἀκόμη τὰ σύνορα. Θὰ δώσω σημείωσιν νὰ τὸν συλλάβουν τηλεγραφικῶς, καὶ θὰ τὸν συλλάβουν, θέλω νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὁ κύριος Δορζέρ ἦν ἐξω φρενῶν. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μένῃ ἡσυχῶς μανθάνων τὴν φυγὴν ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἐξετίμα ἔτι καὶ ἀφοῦ τῷ ἠρνήθη τὴν κόρην του. Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἀτιμία τοῦ Ροβέρτου, δὲ Καρνοέλ ἀντενακλάτο ἐπὶ τῆς Ἀλίκης, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀγαπήσει.

— Ὁ ἀθλιὸς ἐξεδικήθη δι' αἰσχροῦς πράξεως, ἐψιθύρισεν.